

Μνήμων

Τόμ. 3 (1973)

Τ Ο Μ Ο Σ Τ Ρ Ι Τ Ο Σ

ΜΝΗΜΩΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑΣ ΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ: Αί δυτικάι πηγαί διά τήν ἔναντι τῶν Νορμανδῶν πολιτικὴν τοῦ Κωνσταντίνου Γ' Δούκα ● ALEXANDRA V. PETALA: La Naissance du Nouvel Etat Grec vue par la Presse Toulousaine ● ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Α. ΚΥΡΚΟΥ: Δύο ἀνθρωπολογικὲς θέσεις στὸ σοριστὴ Ἀντιφόντα ● ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Θ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ: Χειρόγραφα Μοναστηρίων τῆς Ἠλείας ● ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΧΡ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΟΥ: Μετασχηματιστικὴ ἀνάλυσις τῶν συμπληρωματικῶν προτάσεων τῆς νέας Ἑλληνικῆς γλώσσας ● ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ: Συμβολὴ εἰς τὴν ἔρευναν τῆς Νεολιθικῆς Θεσσαλίας ● ΙΩΑΝΝΟΥ Κ. ΠΡΟΜΠΟΝΑ: Ποικίλα κριτικά ● ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΥ: Μελανόμορφα ἀγγεῖα ἐκ Κεφαλληνίας.

Α Θ Η Ν Α Ι 1 9 7 3

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΡΙΤΙΚΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΠΡΟΜΠΟΝΑΣ

doi: [10.12681/mnimon.157](https://doi.org/10.12681/mnimon.157)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΠΡΟΜΠΟΝΑΣ Ι. Κ. (1973). ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΡΙΤΙΚΑ. *Μνήμων*, 3, 209–220. <https://doi.org/10.12681/mnimon.157>

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΡΙΤΙΚΑ

I

PYJn 415,2: re-u-ko-ro-o-ru₂-gu. Ἡ λέξις ἀναγινώσκεται κανονικῶς ὡς *Λευκρόφορς*¹ καὶ σχετίζεται πρὸς τὸ *λεύκοφρς* - *Λεύκοφρς* τῶν ἱστορικῶν χρόνων. Ἀλλ' ὑπὸ τινων Μυκηναϊολόγων ὀβελίζεται τὸ πρῶτον ρ ὡς δῆθεν ὀφειλόμενον εἰς σφάλμα τοῦ γραφέως. Οὕτως ὁ Palmer² ἀναγινώσκει re-u-ko-<ro>-o-ru₂-gu = *λεύκ<ρ>οφρς*. Ὁμοίως ὁ Landau³ καὶ ὁ Doria⁴. Τὸν Palmer ἀκολουθοῦν οἱ Heubeck⁵ καὶ Chadwick - Baumbach⁶.

Ἐν τούτοις ὁ τύπος re-u-ko-ro-o-ru₂-gu = *Λευκρόφορς* ἔχει ἀπολύτως ὀρθῶς. Ἀπλούστατα πρόκειται ἐνταῦθα ἀφομοιωτικὴ ἀνάπτυξις τοῦ ρ διὰ τὴν ὑπαρξιν καὶ ἄλλου ὕγρου εἰς τὴν λέξιν. Τὸ φαινόμενον ἀπαντᾷ εὐρῶς εἰς τὴν νέαν Ἑλληνικὴν. Ἴδου τινα παραδείγματα, εἰλημμένα ἐκ τῆς περὶ τοῦ φαινομένου τούτου εἰδικῆς πραγματείας τοῦ Φαίδωνος Κουκουλέ: *κατρακυλῶ* < *κατακυλῶ*⁷, *δρασκελῶ* < **δασκελῶ* - *διασκελῶ*⁸, *τρακάρω* < ἰταλ. *attacare*⁹, *κορκαῖρι* (Αἰτωλία) < *κοκκάρι*¹⁰, *κουρκουλῶν*

1. Ὁ τονισμὸς *Λευκρόφορς* παρὰ Ernst Risch ἐν SMEA 1 (1966), 62 δὲν εἶναι ὀρθός. Αὐτόθι βλ. περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ συνθέτου. Διάφορος ἀνάγνωσις τοῦ ὀνόματος ὑπὸ τοῦ C. Gallavotti ἐν Parola del Passato 12 (1957), 10 καὶ ὑπὸ τοῦ M. D. Petrushevski ἐν Atti e Memorie del I Congresso Internazionale di Micenologia, Roma 1968, II 682. Βλ. ὁμῶς τὴν αὐτόθι σ. 685 κριτικὴν τοῦ Lejeune.

2. Ἐν Gnomon 26 (1954), 66· τοῦ αὐτοῦ, The Interpretation of Mycenaean Greek Texts, Oxford 1963, 452.

3. Oscar Landau, Mykenisch - Griechische Personennamen, Göteborg 1958, 194.

4. Mario Doria, Avviamento allo Studio del Miceneo. Struttura, problemi e testi [Incunabula Graeca VIII], Roma 1965, σ. 45.

5. Alfred Heubeck, Praegraeca, Erlangen 1961, 35.

6. J. Chadwick - L. Baumbach, The Mycenaean Greek Vocabulary, Glotta 41 (1963), 217 s.v. *λευκός*.

7. Φ. Ι. Κουκουλέ, Φωνητικά, ἑτυμολογικά καὶ σημασιολογικά, Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχεῖον 85.

8. Αὐτόθι 89.

9. Αὐτόθι 86.

10. Αὐτόθι.

(Πελοπόννησος) < κουκουλώνω¹¹, βλίτρο < βλίτον¹², ἀσπάλαθρος (Χίος) < ἀσπάλαθος¹³, τσουλούφρι (Ἡπειρος) < τσουλούφι¹⁴ κλπ. κλπ.

Βεβαίως τὸ φαινόμενον μαρτυρεῖται καὶ εἰς τὴν Μεσαιωνικὴν καὶ εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν. Μεσαιωνικὰ εἶναι τὰ : *κούρκουρο* < *κούκουρο*, *σκόλυμβρος* < *σκόλυμος* - *σκόλυβος* κλπ.¹⁵ καὶ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ τὰ : *θυροκλιγκλίδες* < *θυροκιγκλίδες*, *ἐλητοῦργησεν* < *ἐλητούργησε*, *θυγατρέσι* < *θυγατράσι*¹⁶, *μάραθρον* < *μάραθον*¹⁷, *στρέμφυλα* < *στέμφυλα*¹⁸ κλπ.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω εἶναι, νομίζω, εὐλογον νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ἡ γραφή *re-u-ko-ro-o-pu₂-ru* = *Λευκρόφορος* αντικατοπτρίζει τὴν πραγματικὴν προφοράν, τοῦλάχιστον ἐν Πύλῳ, τῆς λέξεως *Λεύκοφρος*· δὲν ὀφείλεται εἰς σφάλμα¹⁹ τοῦ γραφέως.

II

Ἰπποκράτους *Περὶ ἱερῆς νόσου* 1, 1-3 : *Περὶ τῆς ἱερῆς νόσου καλεομένης ὧδε ἔχει· οὐδὲν τί μοι δοκεῖ τῶν ἄλλων θειότερη εἶναι νόσων οὐδὲ ἱερωτέρη, ἀλλὰ φύσιν μὲν ἔχει*²⁰ καὶ τὰ λοιπὰ νοσήματα, ὅθεν γίνεται,

11. Φ. Ι. Κ ο υ κ ο υ λ έ, ἐνθ' ἀν., 86.

12. Αὐτόθι 85.

13. Αὐτόθι 84.

14. Αὐτόθι 85.

15. Αὐτόθι 90 - 91.

16. E d. S c h w y z e r, Griechische Grammatik I 257.

17. Πολυδεύκης VI 66. Ὅχι, νομίζω, ὀρθῶς ὁ Frisk ἐν Griech. Etym. Wört. θεωρεῖ τὸν τύπον *μάραθρον* ὡς ἀρχικόν.

18. Μοῖρις Ἀττικιστής : *στέμφυλα*, ἀττικῶς - *στρέμφυλα*, ἑλληνικῶς.

19. Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἀρχικῶς ὁ M. Lejeune ἡρμήνευσε τὸν τύπον δι' ἀφομοίωσιν· βλ. *Mémoires de Philologie Mycénienne. Première Série* (1955 - 1957), Paris 1958, σ. 54: «*λευκρο - au lieu de λευκο -, par assimilation au second terme?*»· αὐτόθι σ. 98 «*re-u-ko-ro-o-pu₂-ru* = *Λευκ<ρ>ό-οφρος* ... par assimilation, -κρο- au lieu de -κο- sous l'influence de -φρυ-»· πβ. καὶ *Minos* 6 (1958), 104 σημ. 83 (= *Mémoires de Philologie Mycénienne. Deuxième Série* (1958 - 1963) [*Incunabula Graeca* XLII], Roma 1971, 111 σημ. 82). Ἀργότερον δ' ὅμως ἐν *Atti e Memorie*..., ἐνθ' ἀν., II 685 ὑπεστήριξεν ὅτι «*Mieux vaut peut-être penser que le scribe, ayant anticipé la liquide du second terme et écrit re-u-ko-ro-, et ayant pris conscience de son lapsus sans se résoudre à le corriger, a été embarrassé pour continuer, et a, alors, écrit, sous sa forme indépendante -o-pu₂-ru, le second terme*». Σημειῶ τέλος ὅτι ἡ Anna Morpurgo, *Mycenaeae Graecitatis Lexicon* [*Incunabula Graeca* III], Roma 1963, γράφει «*re-u-ko-ro (leukro-) pro re-u-ko- fortasse assimilationis causa*».

20. ἦν Μ (=χειρόγρ. τοῦ 11ου αἰ.).

φύσιν²¹ δὲ αὐτὴ καὶ πρόφασιν. οἱ δ' ἄνθρωποι ἐνόμισαν θεῖόν τι πρῆγμα²² ὑπὸ ἀπειρίας καὶ θαυμασιότητος, ὅτι οὐδὲν ἔοικεν ἑτέροις.

Τὸ χωρίον τοῦτο, οὕτω παραδιδόμενον ὑπὸ τῶν κωδίκων, ἔχει ταλαιπωρήσει τοὺς εἰδικοὺς φιλολόγους. Ἴδου πῶς ἔχει ἐκδοθῆ ὑπὸ τῶν διαφορῶν ἐρευνητῶν.

Littre²³ : Περὶ μὲν τῆς ἱερῆς νόσου καλεομένης ὧδ' ἔχει· οὐδὲν τί μοι δοκεῖ τῶν ἄλλων θειοτέρη εἶναι νόσων οὐδὲ ἱερωτέρη, ἀλλὰ φύσιν μὲν ἔχει ἦν καὶ τὰ λοιπὰ νοσήματα, ὅθεν γίνεται. Φύσιν δὲ αὐτῇ καὶ πρόφασιν οἱ ἄνθρωποι ἐνόμισαν θεῖόν τι πρῆγμα εἶναι ὑπὸ ἀπειρίας καὶ θαυμασιότητος, ὅτι οὐδὲν ἔοικεν ἑτέρῃσι νόσοισιν·

Ermerins²⁴ : Περὶ μὲν τῆς ἱερῆς νόσου καλεομένης ὧδε ἔχει· οὐδὲν τί μοι δοκεῖ τῶν ἄλλων θειοτέρη εἶναι νόσων, οὐδὲ ἱερωτέρη, ἀλλὰ φύσιν μὲν ἔχειν, ἦν καὶ τὰ λοιπὰ νοσήματα, ὅθεν γίγνεται. Φύσιν δὲ αὐτῇ καὶ πρόφασιν οἱ ἄνθρωποι ἐνόμισαν θεῖόν τι πρῆγμα εἶναι ὑπὸ ἀπειρίας καὶ θαυμασιότητος, ὅτι οὐδὲν ἔοικε ἑτέρῃσι νόσοισι.

Wilamowitz²⁵ : Περὶ μὲν τῆς ἱερῆς νόσου καλεομένης ὧδ' ἔχει. οὐδὲν τί μοι δοκεῖ τῶν ἄλλων θειοτέρη εἶναι νόσων οὐδὲ ἱερωτέρη, ἀλλὰ φύσιν μὲν ἔχει καὶ τὰλλα νοσήματα, ὅθεν γίνεται, φύσιν δὲ καὶ αὕτη καὶ πρόφασιν· οἱ δ' ἄνθρωποι ἐνόμισαν θεῖόν τι πρῆγμα εἶναι ὑπὸ ἀπειρίας καὶ θαυμασιότητος, ὅτι οὐδὲν ἔοικεν ἑτέροις,

Jones²⁶ : Περὶ τῆς ἱερῆς νόσου καλεομένης ὧδ' ἔχει. οὐδὲν τί μοι δοκεῖ τῶν ἄλλων θειοτέρη εἶναι νόσων οὐδὲ ἱερωτέρη, ἀλλὰ φύσιν μὲν ἔχει καὶ πρόφασιν, οἱ δ' ἄνθρωποι ἐνόμισαν θεῖόν τι πρῆγμα εἶναι ὑπὸ ἀπειρίας καὶ θαυμασιότητος, ὅτι οὐδὲν ἔοικεν ἑτέροις·

Müri²⁷ : δέχεται τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Wilamowitz.

Wurz²⁸ : Περὶ μὲν τῆς ἱερῆς νόσου καλεομένης ὧδε ἔχει· οὐδὲν τί μοι δοκεῖ τῶν ἄλλων θειοτέρη εἶναι νόσων οὐδὲ ἱερωτέρη, ἀλλὰ φύσιν μὲν ἔχει καὶ τὰ λοιπὰ νοσήματα, ὅθεν γίνεται· φύσιν δὲ [αὐτῇ] καὶ πρόφασιν οἱ ἄν-

21. τε Θ (≡χειρόγρ. τοῦ 10ου αἰ.).

22. εἶναι M.

23. É. L i t t r é, Oeuvre complètes d'Hippocrate, t. VI 352, 1-5, Paris 1849.

24. Παρά Δ. Δ. Λυπouρλῆ, Κριτικά καὶ ἐρμηνευτικά, ΕΕΦΣΠΘ 11 (1969), 280.

25. U. v. W i l a m o w i t z - M o e l l e n d o r f f, Griechisches Lesebuch I. Text σ. 270, Berlin 1902.

26. W. H. S. J o n e s, Hippocrates, with an English Translation, τ. 2 (Loeb), 1923.

27. Παρά Δ. Δ. Λυπouρλῆ, ἐνθ' ἀν., σ. 280.

28. Αὐτόθι

θρωποι ἐνόμισαν θεῖόν τι πρῆγμα ὑπὸ ἀπειρίας καὶ θαυμασιότητος, ὅτι οὐδὲν ἔοικεν ἐτέροισιν·

Nörgenber²⁹ : Περὶ μὲν τῆς ἱερῆς νόσου καλεομένης ὧδε ἔχει· οὐδὲν τί μοι δοκεῖ τῶν ἄλλων θειοτέρη εἶναι νόσων οὐδὲ ἱερωτέρη, ἀλλὰ φύσιν μὲν ἔχει<ν> ἦν καὶ τὰ λοιπὰ νοσήματα <καὶ πρόφασιν>, ὅθεν γίνεται, φύσιν δὲ <καὶ> αὕτη καὶ πρόφασιν· οἱ δ' ἄνθρωποι...

Greensem³⁰ : Περὶ τῆς ἱερῆς νόσου καλεομένης ὧδε ἔχει· {οὐδὲν τί μοι δοκεῖ τῶν ἄλλων θειοτέρη εἶναι νόσων οὐδὲ ἱερωτέρη, ἀλλὰ φύσιν μὲν ἔχει καὶ τὰ λοιπὰ νοσήματα, ὅθεν γίνεται, φύσιν δὲ αὕτη καὶ πρόφασιν.} οἱ ἄνθρωποι ἐνόμισαν θεῖόν τι πρῆγμα ὑπὸ ἀπορίας καὶ θαυμασιότητος, ὅτι οὐδὲν ἔοικεν ἐτέροισι.

Λυπουρλῆς³¹ : Περὶ τῆς ἱερῆς νόσου καλεομένης ὧδε ἔχει· οὐδὲν τί μοι δοκεῖ τῶν ἄλλων θειοτέρη εἶναι νόσων οὐδὲ ἱερωτέρη, ἀλλὰ φύσιν μὲν ἔχει καὶ αὕτη καὶ πρόφασιν, οἱ δ' ἄνθρωποι ἐνόμισαν θεῖόν τι πρῆγμα εἶναι ὑπὸ ἀπειρίας καὶ θαυμασιότητος, ὅτι οὐδὲν ἔοικεν ἐτέροισι.

Εἶναι φανερόν ὅτι ὡς ὑποκείμενον τῶν ῥ. «ἔχει» καὶ «γίνεται» εἰς τὴν φρ. «ἀλλὰ φύσιν μὲν ἔχει καὶ τὰ λοιπὰ νοσήματα, ὅθεν γίνεται» ὑπενόουν πάντες³² οἱ ἀνωτέρω φιλόλογοι τὸ ἱερὴ νόσος.

Συνέπεια δὲ τούτου ἦτο μεταξὺ ἄλλων α) νὰ εἶναι περιττὴ³³ ἡ διπλῆ παρουσία τῆς λ. «φύσιν», καὶ β) νὰ εἶναι ἀναγκαῖα ἡ προσθήκη τῆς ἀνωθυμίας ἦν πρὸ τοῦ «καὶ τὰ λοιπὰ νοσήματα» ἢ ἡ ἐρμηνεία τοῦ «καὶ» διὰ τοῦ «ὅπως»³⁴.

Ἐντεῦθεν δ' αἱ ποικίλαι μεταβολαὶ — προσθήκαι, ὀβελισμοί, διορθώσεις — τοῦ ἀνωτέρω χωρίου, ὅπερ, κατὰ τὴν γνώμην μου, ὀρθῶς ἔχει παραδοθῇ. Ἀπλούστατα ὑποκείμενον τοῦ «ἔχει» καὶ «γίνεται» εἰς τὴν φρ.

29. Παρὰ Δ. Δ. Λυπουρλῆ, ἐνθ' ἀν., σ. 280.

30. H. Greensem^{ann}, Die hippokratische Schrift «Über die heilige Krankheit, Herausgegeben, übersetzt und erläutert von —, Berlin 1968.

31. Δ. Δ. Λυπουρλῆ, ἐνθ' ἀν., σ. 284. Ἐκτενῶς ἀσχολεῖται περὶ τὴν διόρθωσιν καὶ ἐρμηνείαν τοῦ χωρίου ὁ ὡς ἄνω ἐρευνητής (ἐν σσ. 279 - 285).

32. Πλὴν τοῦ Wilamowitz;

33. Πβ. ὅσα σημειοὶ ὁ Λυπουρλῆς, ἐνθ' ἀν., σσ. 284 - 85 ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ γενομένην ἀποκατάστασιν τοῦ ἐν λόγῳ χωρίου : «Μὲ τὴν ἀποκατάστασιν αὕτη : α) διατηρεῖται ἡ γραφὴ οἱ δ' ἄνθρωποι τῶν καλυτέρων χειρογράφων, β) αἰρῶνται οἱ δυσκολίες ποὺ ἐπισήμαναν οἱ διάφοροι ἐκδότες· πράγματι : παύει νὰ ὑπάρχῃ ἡ διπλῆ παρουσία τῆς λ. φύσιν· ἢ λ. καὶ δὲν χρειάζεται πλέον νὰ χρησιμοποιοῖται μὲ τὴν σημασίαν «ὅπως»...»

34. Οὕτως ἐρμηνεύουν τὸ καὶ μεταξὺ ἄλλων οἱ Kapferer, Capelle καὶ Diller. Βλ. τὰ σχετικὰ χωρία παρὰ Λυπουρλῆ, ἐνθ' ἀν., σσ. 280 - 81.

«ἀλλὰ φύσιν μὲν ἔχει καὶ τὰ λοιπὰ νοσήματα, *θθεν γίνεται*» εἶναι τὸ «καὶ τὰ λοιπὰ νοσήματα» (ἀ'Αττική) σύνταξις!), ὅχι τὸ *ιερή νοῦσος*!

Ὁ Ἱπποκράτης³⁵ σαφέστατα ἔγραψεν ὅτι: ἀλλὰ φύσιν μὲν ἔχει (= ἔχουσι) καὶ τὰ λοιπὰ νοσήματα, *θθεν γίνεται* (= γίνονται), φύσιν δὲ αὐτῇ (ἐνν. ἡ *ιερή νοῦσος*) καὶ *πρόφασιν* (ἐνν. ἔχει).

III

Θεσσαλικὸν ἐπίγραμμα:

*Σῶμα μὲν Ἦφαιστος κατενήρατο κάλπις ἔχει δὲ
 ὁστέα μου θνήσκω δὲ οὐ νόσωι ἀλλὰ τύχη
 φῶρας τρεψάμενος Νέμεσις δ' ἐμὲ δαίμονος αἴσα
 μορφή δ' ἦδε μοί ἐστι Πολυκράτεος δ' ἐγενήθην
 πατρὸς ἀτὰρ μήτηρ Ἠγελοχίς μ' ἔτεκεν.*

Τὸ ἐπὶ λίθου κεχαραγμένον, σαφὲς δ' ἀναγινωσκόμενον, ἐπίγραμμα τοῦτο ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ W. Peek³⁶ ὡς ἀκολουθῶς:

*Σῶμα μὲν Ἦφαιστος κατενήρατο, κάλπις ἔχει δὲ
 ὁστέα μου, θνήσκω δὲ οὐ νόσωι, ἀλλὰ τύχη,
 φῶρας τρεψάμενος, Νέμεσις δ' ἐμὲ δαίμονος αἴσα

 μορφή δ' ἦδε μοί ἐστι, Πολυκράτεος δ' ἐγενήθην
 πατρός, ἀτὰρ μήτηρ Ἠγελοχίς μ' ἔτεκεν.*

Κατὰ τὸν Peek μετὰ τὴν λέξιν *αἴσα* ὀλόκληρος στίχος, συνέχεια τῆς διὰ τοῦ *Νέμεσις* δὲ ἀρχομένης φράσεως, παρελείφθη³⁷. Σχεδὸν συγχρόνως μὲ τὸν Peek, ἀνεξαρτήτως δὲ τούτου, ἐξέδωκε τὸ ἐν λόγῳ ἐπίγραμμα ἡ Θ. Α. Ἀρβανιτοπούλου³⁸. Καὶ κατ' αὐτὴν εἰς ὀλόκληρος στίχος παρελείφθη³⁹. Ἴδου τὶ γράφει σχετικῶς: «φαίνεται πιθανόν, ὅτι ὁ χαρακτής, μεταγράφων ἐπὶ τοῦ λίθου τὸ δοθὲν αὐτῷ χειρόγραφον, παρέλιπεν ὅλως τὸν στίχον τοῦτον, μὴ γενομένης δὲ κατόπιν ἀντιβολῆς, δὲν διωρθώθη

35. Ἐὰν αὐτὸς εἶναι ὁ συγγραφεὺς τοῦ *Περὶ ἱερῆς νοῦσου*. Ὡς γνωστὸν, ἀμφισβητεῖται ἡ πατρότης τοῦ ἔργου τούτου.

36. W. Peek, *Metrische -Inschriften*, *Mnemosynon* Theodor Wiegand, München 1938, 38 - 39.

37. Ὁ Peek ἐν *Griechische Vers - Inschriften*. Band I *Grab - Epigramme*, Berlin 1955, ἀρ. 1748 συμπληροῖ τὸν ἑλλείποντα στίχον ὡς ἀκολουθῶς: < - υυ - υυ - υυ - υυ - >.

38. Θεοφανοῦς Ἀπ. Ἀρβανιτοπούλου, Δώδεκα Θεσσαλικά ἐπιγράμματα ἀνέκδοτα, *Πολέμων* 2 (1934 - 1940), 12 κέ.

39. Αὐτόθι 13 κέ. Τὸν ἑλλείποντα στίχον συμπληροῖ ὡς ἀκολουθῶς: < ὤλεσε, πρὶν τιμῆς καὶ χάριτος τι λαχεῖν >. Συμπλήρωσιν κατ' ἄλλους τρόπους βλ. αὐτόθι ἐν σ. 16 σημ. 2.

τὸ σφάλμα· ἀλλὰ, καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἔφεσις διορθώσεως, δὲν ὑπελείπετο ὁμοῦς χῶρος, ἵνα τεθῇ ὁ στίχος οὗτος.

Τὴν τοιαύτην παράλειψιν ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ ὑπονοήσωμεν ὅχι μόνον ὁ ἀριθμός, ἡ τάξις καὶ ἡ συμμετρία τῶν στίχων, ἀλλὰ καὶ τὸ διανόημα τοῦ ἐπιγράμματος: ἡ φράσις δηλαδὴ «Νέμεσις δέ με δαίμονος αἶσα» τοῦ τρίτου στίχου, δὲν ἔχει οὐδεμίαν συνάφειαν πρὸς τὴν φράσιν τῆς ἀρχῆς τοῦ τετάρτου στίχου: «μορφὴ δ' ἦδε μοί ἔστι». Ἐκ τοῦ ὅλου ὁμοῦς διανοήματος δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν, ὅτι ὁ παραλειφθεὶς στίχος διετύπωνε τὴν ἰδέαν, καθ' ἣν ὁ ἀποθανὼν ἔτρεψε μὲν εἰς φυγὴν τοὺς κλέπτας, οἵτινες εἶχον ἐπιτεθῇ καὶ κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὁμοῦς ἡ Νέμεσις, φθονήσασα, δὲν ἐπέτρεπεν εἰς αὐτὸν νὰ ἐπιζήση...»⁴⁰.

Ὁ Ἑμμ. Πεζόπουλος ἔχει τὴν γνώμην «ὅτι οὐδεὶς στίχος παρελείφθη, ἀλλ' ὅτι σφάλμα τι εἶναι ἐν τῇ τελευταίᾳ λέξει αἶσα τοῦ τρίτου στίχου. Τοῦτέστιν ἢ εἶναι γεγραμμένον ἐπὶ τοῦ λίθου ΑἴΣΕ, ὅπερ οὐχὶ ὀρθῶς ἀντεγράφη ΑἴΣΑ, ἢ ὁ χαρακτής, πλανηθεὶς, ἔγραψε τὸ γνωστὸν αἶσα ἀντὶ τοῦ αἴσε. Εἶναι δὲ τὸ αἴσε ἀόριστος τοῦ ῥήματος αἰθω κλπ.»⁴¹.

Ἄλλ' ἀσφαλῶς δὲν θὰ ὁμίλουν ὁ Peek καὶ ἡ Ἀρβανιτοπούλου περὶ παραλείψεως ὁλοκλήρου στίχου καὶ ὁ Πεζόπουλος περὶ διορθώσεως τοῦ αἶσα εἰς αἴσε, ἐὰν ἐνόουν ὡς ῥῆμα εἰς τὴν διὰ τοῦ Νέμεσις ἀρχομένην φράσιν τὸ ἐτρέφατο, ὅπερ, ὡς εὐκόλως ἐκ τῶν ἀμέσως ἡγουμένων ἐννοούμενον, παρελείφθη. Τὸ δὲ δαίμονος αἶσα εἶναι βεβαίως ἐπεξηγήσις⁴² εἰς τὸ Νέμεσις καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ γράψωμεν: Νέμεσις δ' ἐμέ, δαίμονος αἶσα.

IV

Αἰσώπειοι μῦθοι 104,1-3 Hausrath⁴³: Ζεὺς πλάσας ἄνδρα καὶ γυναῖκα ἐκέλευσεν Ἑρμῇ ἀγαγεῖν αὐτοὺς ἐπὶ τὴν γῆν καὶ δεῖξαι, ὅθεν ὀρύξαντες * σπήλαιον ποιήσουσιν.

Τὸ χωρίον τοῦτο, ὅπερ ἀναμφιβόλως νοσεῖ, ποικιλοτρόπως διώρθωσαν οἱ κριτικοί:

πλέον ποιήσουσι Lachmann, Halm: πλεονεξίαν ποιήσουσι Sternbach: πλεονεκτήσουσιν Haas: πλέον οἴσουσι Schneider: ὀνήσονται Κοραῖς: τροφήν ἑαυτοῖς πορίσουσιν Chambry: σιτολογήσουσιν Böhle: πλουτήσουσιν Hausrath⁴⁴: περιβόλαιον ποιήσουσιν Χαριτωνίδης⁴⁵.

40. Θεοφανοῦς Ἀπ. Ἀρβανιτοπούλου, ἐνθ' ἀν., σ. 13 κέ.

41. Αὐτόθι 20.

42. Τοῦτο ὑπεστήριξεν ἡδη ἡ Ἀρβανιτοπούλου, ἐνθ' ἀν., σ. 16 σημ. 1.

43. Corpus Fabularum Aesopiarum. Edidit A. Hausrath, Lipsiae 1957.

44. Ἐκ τοῦ κριτικοῦ ὑπομνήματος τῆς ἐκδόσεως Hausrath ἐλήφθησαν αἱ προηγούμεναι διορθώσεις.

45. Πλάτων 1 (1949), 195.

Νομίζω ότι τὰ συμφραζόμενα ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν παράδοσιν τοῦ κειμένου δύνανται νὰ ὀδηγήσουν εἰς τὴν ὀρθὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ἐν λόγῳ χωρίου.

Παραθέτω τὸ ὑπόλοιπον τοῦ μύθου : τοῦ δὲ τὸ προσταχθέν ποιήσαντος ἡ Γῆ τὸ μὲν πρῶτον ἐκώλυεν. ὡς δὲ Ἑρμῆς ἠνάγκαζε λέγων τὸν Δία προστεταχέναι, ἔφη· «ἀλλ' ὀρυσσέτωσαν ὅσον βούλονται· στένοντες γὰρ αὐτὴν καὶ κλαίοντες ἀποδώσουσιν.» πρὸς τοὺς ῥαδίως μὲν δανειζομένους, μετὰ λύπης δὲ ἀποδιδόντας ὁ λόγος εὐκαιρος.

Ἡ φρ. ἀλλ' ὀρυσσέτωσαν ὅσον βούλονται· στένοντες γὰρ αὐτὴν καὶ κλαίοντες ἀποδώσουσιν βοῆ, νομίζω, ὅτι ἐνταῦθα ὁ λόγος δὲν εἶναι περὶ κατασκευῆς σπηλαίου, ἀλλὰ περὶ τεμαχίου γῆς, διὰ τῆς καλλιεργείας τοῦ οἴου οἱ ἄνθρωποι θὰ πορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Κατ' ἀνάλογον τρόπον ἀντελήφθη τὸ χωρίον ὁ Bölte, προτείνας τὴν διόρθωσιν *σιτολογήσουσιν*· ὁμοίως ὁ Hausrath, ὅστις ἀναφερόμενος εἰς τὴν προηγουμένην διόρθωσιν σημειοῖ : *sed magis arridet quod F. Bölte commendat σιτολογήσουσιν*· ὁμοίως ὁ Χαριτωνίδης εἰκάσας *περιβόλαιον* (=περιφραγμένος ἀγρός).

Καὶ ἐρχόμεθα νῦν εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ κειμένου. Ὑπὸ τοῦ κώδικος Q (=Paris 2900 saec. XVI) παραδίδεται ἡ γραφή *πλέον οἰήσουσιν*.

Βάσει ἀφ' ἑνὸς τῶν παραδιδόμενων γραφῶν *σπήλαιον ποιήσουσιν* καὶ *πλέον οἰήσουσιν* καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν συμφραζομένων εἶναι, νομίζω, εὐλογον νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι τὸ κείμενον ἀρχικῶς εἶχε : *λήιον ποιήσουσιν*, ὅπερ ἀμαθεῖς ἀντιγραφεῖς, ὡς δῆθεν ἐφθαρμένον, διώρθωσαν ἄλλοι εἰς *σπήλαιον ποιήσουσιν* καὶ ἄλλοι εἰς *πλέον <π>οιήσουσιν*.

Ἡ λ. *λήιον* (δωρ. *λαῖον* - *λῆον*), ἀπαντῶσα παρ' Ὀμήρῳ, Ἡσιόδῳ, Ἡροδότῳ, Φερεκράτει, Ἀριστοτέλει, Ἀρριανῷ, Θεοκρίτῳ κλπ., σημαίνει «χωράφιον πρὸ τοῦ θερισμοῦ, ἀγρὸν ἐσπαρμένον μὲ σῖτον»⁴⁶, ἥτοι ὅ,τι ἀκριβῶς ἀπαιτοῦν τὰ συμφραζόμενα.

Τέλος, διὰ τῆς προταθείσης διορθώσεως ἀρμόζει ἄριστα εἰς τὸν μῦθον τὸ ἐπιμύθιον, ὅπερ ἀλλότριον τούτου εἶχον θεωρήσει ὁ Schneider καὶ ὁ Χαριτωνίδης.

V

Ψευδο - Καλλισθένης Βίος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνης 53,9 Kroll : *ἀρίστων γάρ ἐστιν ἀνδρῶν ἐν ἐλευθέρῳ πεδίῳ μάχεσθαι, γυναικῶν δὲ ἔργον κατακλίσσασθαι + δίνας τοὺς μέλλοντας*.

Ὅτι τὸ χωρίον νοσεῖ εἶναι φανερόν. Ὁ Ausfeld διορθεῖ καὶ συμπληροῖ : *δεδυνίας τοὺς μέλλοντας <ἀγῶνας>*. Ὁ Χαριτωνίδης βλέπει εἰς τὸ

46. Βλ. LSK s. γ.

δίνας «λείψανα τοῦ λελωβημένου δειλαινομένου, οὐ δειλαίνεσθαι συχνὴν ποιεῖται χρῆσιν ὁ συγγραφεὺς τοῦ Βίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνο...»⁴⁷.

Καὶ πάλιν τὰ συμφραζόμενα βοηθοῦν εἰς τὴν ὀρθὴν ἀποκατάστασιν τοῦ κειμένου. Εἰς τὰ ἀμέσως προηγούμενα λέγει ὁ Ἀλέξανδρος ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἐντὸς τῶν τειχῶν κατακεκλεισμένους Θηβαίους : *Γενναῖοι Θηβαῖοι, τί ἐαντοὺς ἀποκλείσαντες <ἐντὸς> τῶν τειχῶν τοῖς ἐκτὸς παρακαλεῦετε ἢ πολεμεῖν ἢ ἀπέρχεσθαι ; μαχέσομαι ὅν νῆ τὸν Δία οὐχ ὥς πρὸς πόλιν οὐδὲ ὥς πρὸς γενναίους τινὰς καὶ ἐμπείρους Ἀρείκης μάχης, ἀλλ' ὥς πρὸς ἰδιώτας καὶ δειλοὺς· πάνν γὰρ ὑπὸ τὸ δόρυ πάντας σχῶ <τούς> ἐαντοὺς συγκλείσαντας ἐντὸς τῶν τειχῶν.*

Γίνεται νῦν φανερόν ὅτι διὰ τῆς λ. *γυναικῶν* εἰς τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν χωρίον νοοῦνται «οἱ δειλότατοι ἄνδρες», ἀντιδιαστελλόμενοι πρὸς τοὺς «ἀρίστους». Νομίζω λοιπὸν ὅτι ὁ Ψευδο-Καλλισθένης ἔγραψε :

γυναικῶν (=δειλοτάτων ἀνδρῶν) δὲ ἔργον κατακλείεσθαι δυνάστας μέλλοντας. Ἦτοι ἔργον δειλοτάτων ἀνδρῶν εἶναι νὰ κλείωνται εἰς τὰ τεῖχη δυνάστας ἀναμένοντες.

VI

Ξενοφῶν Ἐφέσιος 1, 2, 4 : *Παρήσαν δὲ κατὰ στίχον οἱ πομπεύοντες· πρῶτα μὲν τὰ ἱερὰ καὶ δᾶδες καὶ κανᾶ καὶ θυμιάματα· ἐπὶ τούτοις ἵπποι καὶ κύνες καὶ σκεύη κνημητικά ὧδε πολεμικά, τὰ δὲ πλεῖστα εἰρηνικά.*

Τὸ χωρίον ἀπὸ τοῦ σκεύη κέξ. χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ Dalmeyda⁴⁸ ὡς «locus graviter corruptus». Τὸ ὑπὸ τοῦ κώδικος παραδιδόμενον ὧδε ποικιλοτρόπως διώρθωσαν οἱ φιλόλογοι :

τὰ μὲν Mitscherlich⁴⁹, Hirschig : ὦν τὰ μὲν Lumb, Dalmeyda : εἴτα δὲ Ζαγγογιάννης⁵⁰ : ἔστι δ' ἂ Jackson : ἐνίστε Giangrande : ἔτι καὶ Παπανικολάου⁵¹.

Ἀξίζει προσέτι νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Hercher⁵² στίζει δι' ἀστερίσκων μετὰ τὴν λέξιν *κνημητικά*, ὑποθέσας ὅτι ὑπάρχει χάσμα εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τοῦ κειμένου.

47. Πλάτων 1 (1949), 195 - 96.

48. Xénophon d' Ephèse. Les Éphésiaques ou le roman d' Habrocomès et d' Anthia. Texte établi et traduit, Paris (Budé) 1926, σ. 5.

49. Scriptores Erotici Graeci, III (Biponti 1794) σ. 195.

50. Κριτικά Παρατηρήσεις εἰς Ξενοφῶντα Ἐφέσιον, Ἀθηνᾶ 9 (1897), 8.

51. Κριτικά Παρατηρήσεις εἰς Ξενοφῶντα τὸν Ἐφέσιον, ΕΕΦΣΠΑ 20 (1969 - 70), 353. Τοῦ αὐτοῦ Xenophon Ephesius. Ephesiacaorum Libri V, (Leipzig 1973), σ. 3, 1. Ἐντεῦθεν ἐλήφθησαν αἱ ἀνωτέρω παρατεθεῖσαι διορθώσεις τῶν Hirschig, Lumb, Jackson καὶ Giangrande.

52. Ἐρωτικῶν Λόγων Συγγραφεῖς. Erotici Scriptores Graeci, I (Lipsiae 1858), 330.

Κατὰ τὴν γνώμην μου οὐδεμιᾶς διορθώσεως χρήζει τὸ κείμενον. Ἡ στίξις μόνον, δι' ἣν βεβαίως δὲν εὐθύνεται ὁ ἀρχαῖος συγγραφεύς, πρέπει νὰ ἀλλάξη.

Ὁ Ξενοφῶν ἔγραψε: καὶ σκεύη, κυνηγετικά ὦδε, πολεμικά τὰ δέ, πλείστα εἰρηνικά.

Τὸ ὦδε ἔχει βεβαίως ἐνταῦθα τοπικὴν σημασίαν⁵³, ἀρμόζει δ' ἀριστα εἰς περιγραφὴν. Τὸ δὲ τὰ δέ ἐχρησιμοποιήθη ἄνευ ἐναντιωματικῆς ἢ διαιρετικῆς σημασίας. Ἦτοι σημαίνει ἐν συνεχείᾳ, ἀκολούθως, κατόπιν. Ἡ τοιαύτη δὲ χρήσις εἶναι, ὡς γνωστόν⁵⁴, συχνὴ κατὰ τὴν συνέχειαν διηγήσεως, ὡς ἀκριβῶς δηλαδὴ συμβαίνει ἐνταῦθα. Τέλος, ἡ χρήσις τοῦ ἄσυνδέτου ζωντανεῖ βεβαίως τὴν διήγησιν.

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω τὸ νόημα τοῦ χωρίου, ὡς παρεδόθη, εἶναι σαφές: μετὰ τοὺς ἵππους καὶ τοὺς κύνας ἐφέροντο καὶ σκεύη, ὑποδιαιρούμενα⁵⁵ εἰς τρεῖς κατηγορίας, εἰς κυνηγετικά, πολεμικά καὶ εἰρηνικά.

VII

Ἀπολλώνιος Τύριος 14-16 Wagner:

ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς καὶ βάσκανος τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων
εἰς ἔρωτα σατανικὸν κ' οἷστρον θηλυμάνιας
ἐξέκλινε τὸν κύριν τῆς ἀγάπῃ εἰς ἐκείνην.

16 ἀγάπ εἰς ἐκείνην χειρόγραφον: ἀγάπῃ Wagner, Janssen⁵⁶.

Κατὰ τὸν καθηγητὴν Μ. Α. Παπαθωμόπουλον «L' expression ἐξέκλινε τὸν κύριν τῆς εἰς ἔρωτα σατανικὸν ἀγάπῃ εἰς ἐκείνην est, le moins qu'on puisse dire, assez gauche. Le texte donne un sens parfait si nous écrivons εἰς ἔρωτα... ἐξέκλινε τὸν κύριν τῆς <σ'> ἀγάπῃν εἰς ἐκείνην, οὐ σ' ἀγάπῃν est un doublet de εἰς ἔρωτα»⁵⁷.

Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ γράψωμεν: ἀγαπήσαι ἐκείνην. Συχνὴ εἶναι εἰς τὸ κείμενον τοῦτο ἡ χρήσις ἀπαρεμφάτων, ὅτινα ποικιλοτρόπως, ὡς θὰ

53. Τὴν σημασίαν ταύτην ἔχει π.χ. καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ 1, 106: *τηνὲ δρύες, ὦδε κύπειρος*, κᾶ.

54. Βλ. LSJ s. v. ὁ VI 7.

55. Περὶ τῆς γενικωτάτης σημασίας τῆς λ. σ κ ε ὕ η πβ. Πολυδεύκους Ὀνομαστικὸν I.

56. A n t o n i u s A. J a n s s e n, Narratio Neograeca Apollonii Tyrii. Textus graecus prolegomenis commentariisque et translatione latina instructus, Amstelodami 1954.

57. Μ. Α. Παπαθωμόπουλο, *Medjaevalia*, Δωδώνη 2 (1973), 284.

δείξω ἀλλαχοῦ, παρανεγνώσθησαν⁵⁸. Ἡ ἔκφρασις ἀγαπήσαι ἐκείνην εἶναι βεβαίως ἐπεξήγησις τοῦ : εἰς ἔρωτα σατανικόν κ' οἷστρον θηλυμανίας⁵⁹.

VIII

Αὐτόθι 201 - 202 Wagner :

ὁ δ' Ἀπολλώνιος οὐ κινεῖ εἰς ἀνάβλεψιν ἄνω,
ἀλλ' ἦτον κάτωθεν κι' ἐντὸς ὀλοκατεστιγμένους.

Οἱ στίχοι οὗτοι ποικιλοτρόπως ἀνεγνώσθησαν ἢ διωρθώθησαν :

201 οὐκ ἦν χειρόγραφον : οὐ κινεῖ Wagner, Janssen.

202 κηυτο ὀλο κατεστιγμένον χειρόγραφον⁶⁰ : κι ἐντὸς ὀλοκατεστιγμένονος Wagner : κι ἦτον ὀλως κατεστιγμένος Janssen : σκυφτός ὀλος κατεστημένος Λῖνος Πολίτης⁶¹.

Ἀρχίζομεν ἀπὸ τοῦ στ. 202. Ἀναμφιβόλως τὸ κηυτο τοῦ χειρογράφου πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ κυφτός. Ἡ διόρθωσις δὲ τούτου εἰς σκυφτός δὲν νομίζω ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα⁶²· ἀφθονοῦν εἰς τὸ κείμενον τοῦτο οἱ παλαιοὶ τύποι λέξεων.

Ἐκτενεστέρας συζητήσεως χρήζει ἡ μετοχὴ κατεστιγμένος. Ὁ Janssen, κατ' εἰσήγησιν, ὡς δηλοῖ εἰς τὸ κριτικὸν ὑπόμνημα, τοῦ Κουκουλέ, διώρθωσε κατεστνυμένος.

Ὁ Λῖνος Πολίτης ἀναφερόμενος εἰς τὴν διόρθωσιν ταύτην καὶ προτείνων συγχρόνως νέαν γράφει τὰ ἀκόλουθα : «Ἡ διόρθωσις αὕτη εἶναι πραγματικὰ πολὺ εὐστοχῇ· τὸ κατεστνυμένος ἔχει τὴ σημασίαν τοῦ φοβισμένος, τρομαγμένος², καὶ δίνει πολὺ καλὸ νόημα. Ὡστόσο νομίζω πῶς, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸ σκυφτός (ποῦ δὲν τὸ ἀναγνώρισε ὁ ἐκδότης καὶ δὲν τὸ εἶχε ὑπόψιν τοῦ ὁ Κουκουλέ), θὰ ἔστεκε καλύτερα μιὰ ἄλλη ἀνάγνωσις : κατεστημένος : ἀλλ' ἦτον κάτωθεν σκυφτός ὀλος κατεστημένος. Στὰ μεταγενέστερα κρητικὰ κείμενα τὸ καταστένομαι καὶ καταστεμένος ἔχουν τὴ σημασίαν τοῦ καθίσταμαι, γίνομαι, werden (Γλωσσ. Ἑρωτ., Κατζ.), καταντῶ (Κριαρῆς, Γλωσσ. Γύπ.) :

58. Πβ. ἐπὶ τοῦ παρόντος Μ. Α. Παπαθωμόπουλον, ἐνθ' ἀν., σσ. 283 - 84, ὅπου ὀρθότατα τὸ ἀπὸ θαῆ τοῦ στ. 8 ἀνέγνωνσε ἀποθανεῖ<ν>. Πβ. ὡσαύτως παρακαλεῖ εἰς τὸν στ. 556 ἀντὶ παρακαλεῖν.

59. Ἐπομένως μετὰ τὸ κύριον τῆς πρέπει νὰ τεθῇ κόμμα.

60. Κατὰ τὸν Λῖνον Πολίτην, Ἑλληνικά 19 (1966), 354 : «καὶ οἱ τρεῖς καταλήξεις -ος δηλώνονται βραχυγραφικά, μὲ τὸ ο πάνω ἀπὸ τὴ γραμμὴ : κηυτο ὀλο ».

61. Αὐτόθι 354, 355.

62. Μετ' ἐπιφυλάξεως ἄλλωστε προετάρη αὕτη ὑπὸ τοῦ Λῖνου Πολίτη, ὅστις γράφει : «(Ἦσως καλύτερα νὰ διορθώσουμε σκυφτός)».

καὶ νὰ μὴν εἶμαι ἀρβονο δλος καταστεμένος (Κατζ. Β 184).
μὰ λέσι μου πὼς ἀσκημη εἶναι καταστεμένη (Ἑρωτ. Ε 235).

Οἱ στίχοι τοῦ Ἀπολλώνιου ὅπως τοὺς ἀποκαταστήσαμε θὰ εἶχαν λοιπὸν τὴν ἔννοια : Ἀλλὰ ὁ Ἀπολλώνιος δὲ σήκωνε πρὸς τὰ πάνω τὰ μάτια⁶³, ἀλλὰ ἔσκυβε ὀλοένα πρὸς τὰ κάτω (ἔμενε ἐπίμονα σκυφτὸς πρὸς τὰ κάτω)». Εἰς τὴν σημ. 2 γράφει : «Καταστνγῶ στὴν Ἰλιάδα : αἰσθάνομαι φρίκη, τρόμο, κατέστνξα στὸ Ἑτυμ. Μ. : ἐφόβησα—ἀλλὰ καὶ κατεστνγμένος Σούδα, Φώτιος : μεμισημένος»⁶⁴.

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω παρατηρῶ τὰ ἀκόλουθα :

1. ἡ ἑρμηνεῖα κατεστνγμένος=φοβισμένος, τρομαγμένος δὲν δίδει, ὡς κατωτέρω θὰ ἴδωμεν, ἱκανοποιητικὸν νόημα.

2. ἡ διόρθωσις κατεστημένος εἶναι φωνητικῶς ἀστήρικτος : ὁ τύπος κατεστημένος ἡδύνατο νὰ προέρχεται ἐκ τινος παλαιότερου κατεστνγ-/γμένος, ἀλλὰ τὸ παραδιδόμενον κατεστιγμένος δὲν ἡδύνατο βεβαίως νὰ προκύψῃ ἐκ τοῦ κατεστημένος. Ἦτοι ἔχομεν τὴν ἐξέλιξιν γμ>μ, ὅχι καὶ τὴν ἀντίστροφον. Ἀλλὰ καὶ ἡ σημασία τῆς μετοχῆς κατεστημένος, ὡς τοῦλάχιστον δίδεται ἀνωτέρω, δὲν εἶναι ἀπολύτως σύμφωνος πρὸς τὰ συμφραζόμενα. Ὁ Ἀπολλώνιος περιγράφεται ἐνταῦθα ἐξαιρετικὰ λυπημένος· πβ. στ. 182, ὅπου λέγεται περὶ αὐτοῦ ὅτι στέναξεν μεγάλως, ὡσαύτως στ. 210 κέ., ὅπου ὁ βασιλεὺς ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἀπολλώνιον λέγει εἰς τοῦτον ὅτι ἔφερε τὴν κόρην του τὴν Ἀρχιστρατηγοῦσαν «νὰ τραγουδῇ, νὰ παίξῃ, | ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδίτζαν σου ἐκ τῆς πολλῆς τῆς λύπης» | καὶ σὸ ἐγένου λυπηρὸς καὶ ἄμετρος τῆς λύπης», ὡσαύτως στ. 240, ὅπου πάλιν ὁ Ἀπολλώνιος χαρακτηρίζεται πολλὰ θλιμμένος. Αὐτὴν δὲ τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τοῦ Ἀπολλωνίου δὲν τὴν ἀποδίδει βεβαίως τὸ ἐκ διορθώσεως προελθὸν κατεστημένος (τοῦ ῥ. καταστένομαι = καθίσταμαι, γίνομαι, werden), ἀλλ' ἡ ὑπὸ τοῦ χειρογράφου παραδιδομένη μετοχὴ κατεστιγμένος = κατεστνγμένος, ἥτις ὁμως δὲν σημαίνει «φοβισμένος», «τρομαγμένος», ἀλλὰ «θλιμμένος», «περίλυπος».

Ὅτι καὶ τὴν σημασίαν ταύτην, πλὴν τῶν ἄλλων, εἶχε τὸ ῥῆμα καταστύζομαι δεικνύει ἡ παρ' Ἡσυχίου γλῶσσα :

«ἔστνγμαι· κατεστύνωμαι», ὅπου καταστνγνόμαι -οῦμαι = καταθλίβομαι.

Τέλος τὸ δλο, ἐφ' ὅσον εἰς τὸν στίχον 202 «καὶ οἱ τρεῖς καταλήξεις -ος δηλώνονται βραχυγραφικά...»⁶⁴, εἶναι ὀρθότερον, νομίζω, νὰ ἀναγνώσωμεν δλω = ἐντελῶς.

63. Ἑλληνικά 19 (1966), 355.

64. Αὐτόθι 354.

Ὁ στίχος θὰ εἶχε, βάσει τῶν ἀνωτέρω ἀναπτυχθέντων, τὴν ἀκόλουθον ἔννοιαν : ὁ Ἀπολλώνιος ἔσκυβε πρὸς τὰ κάτω γεμᾶτος θλίψι.

Καὶ ἐρχόμεθα νῦν εἰς τὸν στίχον 201, ὅστις κατὰ τὴν γνώμην μου δὲν ἔχει ἀναγνωσθῆ ὀρθῶς. Καὶ πρῶτον ἀντὶ τοῦ οὐ κινεῖ τῶν Wagner καὶ Janssen τὸ χειρόγραφον ἔχει οὐκ ἦν. Ὁ δὲ Λῖνος Πολίτης σημειοῖ : «Δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν πρέπη ν' ἀφήσουμε τὴ γραφὴ τοῦ χφ οὐκ ἦν εἰς ἀνάβλεψιν ἄνω, ἥ γὰρ διορθώσουμε (μᾶλλον νὰ διαβάσουμε) οὐ κινεῖ εἰς ἄ.ἄ.»⁶⁵.

Νομίζω ὅτι τὸ οὐκ ἦν τοῦ χειρογράφου ἔχει ἄριστα. Τὸ εἰς ἀνάβλεψιν ἄνω, ὅπερ μέχρι στιγμῆς ἔχει παρέλθει ἀσχολίαστον, πρέπει βεβαίως νὰ διορθωθῇ ἢ μᾶλλον νὰ ἀναγνωσθῇ εἰσαναβλέψειν ἄνω ! Μετὰ τὸ οὐκ ἦν (=δὲν ἠδύνατο) θ' ἀνεμένετο βεβαίως ἀπαρέμφατον καὶ ἀκριβῶς τοῦτο εἶναι τὸ εἰσαναβλέψειν. Περὶ τῆς χρήσεως δὲ ἀπαρεμφατικῶν τύπων εἰς τὸ κείμενον τοῦ Ἀπολλωνίου ἐγένετο λόγος ἀνωτέρω.

65. Αἰτόθι 355 σημ. 3.